

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده مهربان

الف لام میم (1)

أَحْسِبَ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكَوْا أَنْ يَقُولُوا إِيْمَانًا وَ هُمْ لَا يُفْتَنُونَ (2)

آیا پنداشتند مردم آنکه گذاشته شوند آنکه گویند ایمان آوردیم و ایشان امتحان کرده نشوند؟

(2)

وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا وَ لَيَعْلَمَنَّ الْكَذِبِينَ (3)

و البته به یقین امتحان کردیم ما آنان را از پیش ایشان؛ پس البته متمیز سازد خدا آنان را که راست گفتند و البته متمیز سازد دروغگویان را. (3)

أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ أَنْ يَسْبِقُونَا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ (4)

یا پنداشتند آنانکه می کنند بدی ها آنکه پیشدستی می کنند بر ما؟ بد است آنچه حکم می کنند.

(4)

مَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ اللَّهِ فَإِنَّ أَجَلَ اللَّهِ لَآتٍ وَ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ (5)

کسی که است امید می کند ملاقات خدا را پس هر آئینه میعاد خدا البته آمدنی است. و او است شنوا، دانا. (5)

(5)

وَ مَنْ جَاهَدَ فَإِنَّمَا يُجَاهِدُ لِنَفْسِهِ إِنَّ اللَّهَ لَغَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ (6)

و کسی که کوشش کرد پس جز این نیست که کوشش می کند برای نفس خود. هر آئینه خدا البته بی نیاز است از جهانیان. (6)

(6)

وَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَ عَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَ لَنَجْزِيَنَّهُمْ أَحْسَنَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ (7)

و آنانکه ایمان آوردند و کردند کار های شایسته البته دور کنیم ما از ایشان بدی های ایشان را و البته پاداش دهیم ما ایشان را نیکو ترین آنچه بودند می کردند. (7)

(7)

وَ وَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حُسْنًا وَ إِنْ جَاهَدَاكَ لِتُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ (8)

و امر کردیم ما انسان را به پدر و مادر نیکی کردن؛ و اگر پدر و مادر کوشش کردند تا شریک سازی با من آنچه نیست برای تو به آن دانشی پس نکن فرمانبرداری آن دو را. به

سوی من است باز گشت شما پس خبر دهم شما را به آنچه بودید می کردید. (8)

(8)

وَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَ عَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الصَّالِحِينَ (9)

(9)

و آنانکه ایمان آوردند و کردند کار های شایسته البته در آوریم ما ایشان را در جمله شایسته گان. (9)

و مِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ ءَامَنَّا بِاللَّهِ فَإِذَا أُوذِيَ فِي اللَّهِ جَعَلَ فِتْنَةَ النَّاسِ كَعَذَابِ اللَّهِ وَ لَئِنْ جَاءَ نَصْرٌ مِّنْ رَبِّكَ لَيَقُولُنَّ إِنَّا كُنَّا مَعَكُمْ أَوْ لَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِمَا فِي صُدُورِ الْعَالَمِينَ (10)

و از مردم کسی است که می گوید: ایمان آوردیم به خدا، پس وقتی که اذیت داده شد در راه خدا ساخت رنج دادن مردم را مانند عذاب خدا و البته اگر آمد فیروزی از جانب پروردگار تو البته می گویند: هر آینه ما بودیم همراه شما. آیا نیست خدا دانا تر به آنچه در سینه های جهانیان است؟ (10)

وَ لَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَ لَيَعْلَمَنَّ الْمُنَافِقِينَ (11)

و البته می داند خدا آنان را که ایمان آوردند و البته می داند منافقان را. (11)

وَ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّبِعُوا سَبِيلَنَا وَ لَنَحْمِلَ خَطِيئَتَكُمْ وَ مَا هُمْ بِحَامِلِينَ مِنْ خَطِيئَتِهِمْ مِّنْ شَيْءٍ ؕ إِنَّهُمْ لَكَذِبُونَ (12)

و گفتند آنانکه نامعتقد شدند برای آنانکه ایمان آوردند: پیروی کنید راه ما را و البته برداریم ما گناهان شما را و نیستند ایشان بردارنده از گناهان ایشان از چیزی؛ هر آینه ایشان البته دروغگویانند. (12)

وَ لَيَحْمِلُنَّ أَثْقَالَهُمْ وَ أَثْقَالًا مَّعَ أَثْقَالِهِمْ ؕ وَ لَيُسْأَلُنَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَمَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ (13)

و البته بردارند بار های سنگین خود را و بار های سنگین همراه بار های سنگین خویش؛ و البته پرسیده می شوند روز قیامت از آنچه بودند دروغ بر می بافتند. (13)

وَ لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَلَبِثَ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ إِلَّا خَمْسِينَ عَامًا فَأَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ وَ هُمْ ظَالِمُونَ (14)

و البته به یقین فرستادیم ما نوح را به سوی قوم او پس ماند در میان شان هزار سال مگر پنجاه سال، پس گرفت ایشان را طوفان و ایشان ستم گاران بودند. (14)

فَأَنْجَيْنَاهُ وَ أَصْحَابَ السَّفِينَةِ وَ جَعَلْنَاهَا آيَةً لِّلْعَالَمِينَ (15)

پس نجات دادیم ما او را و همراهان کشتی را و ساختیم ما آن را نشانه برای جهانیان. (15)

وَ إِبْرَاهِيمَ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَ اتَّقُوهُ ؕ ذَالِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (16)

و (فرستادیم ما) ابراهیم را چون گفت برای قوم خود: پرستید خدا را و بپرهیزید (از خشم) او؛ این بهتر است برای شما اگر هستید می دانید. (16)

إِنَّمَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا وَ تَخْلُقُونَ إِفْكًا إِنَّ الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ لَكُمْ رِزْقًا فَابْتَغُوا عِنْدَ اللَّهِ الرِّزْقَ وَ اعْبُدُوهُ وَ اشْكُرُوا لَهُ ؕ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ (17)

جز این نیست که می پرستید از غیر خدا بت هائی را و می سازید دروغی. هر آینه آنانکه

می پرستید از غیر خدا داده نمی توانند برای شما روزی نی، پس طلب کنید از نزد خدا روزی را و بپرستید او را و سپاس گذاری کنید برای او؛ به سوی او باز گردانیده می شوید.

(17)

وَ إِنْ تَكْذِبُوا فَقَدْ كَذَّبَ أُمُّ مَنْ قَبْلِكُمْ صلى وَ مَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَّغُ الْمُبِينُ (18)

و اگر به دروغ نسبت می کنید پس به یقین به دروغ نسبت کرد امت ها از پیش شما؛ و نیست بر پیغمبر مگر پیغام رساندن آشکار. (18)

أَوْ لَمْ يَرَوْا كَيْفَ يُبْدِئُ اللَّهُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ صلى إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ (19)

آیا ندیدند چگونه شروع می کند خدا آفرینش را باز دوباره بر می گرداند آن را؟ هر آئینه این بر خدا آسان است. (19)

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ بَدَأَ الْخَلْقَ ثُمَّ اللَّهُ يُنشِئُ النَّشْأَةَ الْآخِرَةَ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (20)

بگو: سیر کنید در زمین پس بنگرید چگونه شروع کرد آفرینش را؛ باز خدا خلق می کند خلقت دیگر را. هر آئینه خدا بر همه چیز توانا است. (20)

يُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَ يَرْحَمُ مَنْ يَشَاءُ صلى وَ إِلَيْهِ تُقْلَبُونَ (21)

می کند عذاب کسی را که می خواهد و می کند رحم کسی را که می خواهد؛ و به سوی او باز گردانیده می شوید. (21)

وَ مَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَ لَا فِي السَّمَاءِ صلى وَ مَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَ لَا نَصِيرٍ (22)

و نیستید شما عاجز کننده گان در زمین و نه در آسمان؛ و نیست برای شما از غیر خدا از سرپرستی و نه مددگاری. (22)

وَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَ لِقَائِهِ صلى - أُولَىٰ - نِكَ يَسُؤُوا مِنْ رَحْمَتِي وَ أُولَىٰ - نِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ (23)

و آنانکه نا معتقد شدند به آیت های خدا و ملاقات او، آنها ناامید شدند از رحمت من و آنها برای ایشان عذاب درد دهنده است. (23)

فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ صلى - إِلَّا أَنْ قَالُوا اقْتُلُوهُ أَوْ حَرِّقُوهُ فَأَنْجَبَهُ اللَّهُ مِنَ النَّارِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ (24)

پس نبود جواب قوم او مگر آنکه گفتند: بکشید او را یا بسوزانید او را، پس نجات داد خدا او را از آتش. هر آئینه در این البته نشانه ها است برای قومی که ایمان می آورند. (24)

وَ قَالَ إِنَّمَا اتَّخَذْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا مَوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا صلى ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُ بَعْضُكُمْ بِبَعْضٍ وَ يَلْعَنُ بَعْضُكُمْ بَعْضًا وَ مَأْوَكُمُ النَّارُ وَ مَا لَكُمْ مِنْ نَاصِرِينَ (25)

و گفت (ابراهیم): جز این نیست که گرفتید از غیر خدا بتانی را (از لحاظ) دوستی میان خود

ها در زنده گانی دنیا؛ باز روز قیامت نامعتقد می شود بعضی شما به بعضی و لعنت می کند بعضی شما بعضی را و جایگاه شما دوزخ است و نیست برای شما از یاری دهنده گان.

(25)

فَأَمَّنْ لَهُ لُوطٌ مَّ وَ قَالَ إِنِّي مُهَاجِرٌ إِلَىٰ رَبِّي -صلى الله عليه وسلم- إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ (26)

پس باور کرد او را لوط. و گفت (ابراهیم): هر آئینه من هجرت کننده ام به سوی پروردگار من؛ هر آئینه او، او است غالب، نهایت هوشیار. (26)

وَ وَهَبْنَا لَهُ -صلى الله عليه وسلم- إِسْحَاقَ وَ يَعْقُوبَ وَ جَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِ النُّبُوَّةَ وَ الْكِتَابَ وَ ءَاتَيْنَاهُ أَجْرَهُ فِي الدُّنْيَا -صلى الله عليه وسلم- وَ إِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ (27)

و اعطاء کردیم ما برای او اسحاق را و یعقوب را و ساختیم ما در نسل او پیغمبری را و کتاب را و دادیم ما او را پاداش او را در دنیا؛ و هر آئینه او در آخرت البته از شایسته گان است. (27)

وَ لُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ -صلى الله عليه وسلم- إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِّنَ الْعَالَمِينَ (28)

و (فرستادیم ما) لوط را چون گفت برای قوم خود: هر آئینه شما البته می آئید بی حیائی را، نکرده پیشدستی شما را به آن هیچ یکی از جهانیان. (28)

أَنِّي كُنتُمْ لَتَأْتُونَ الرَّجَالَ وَ تَقَطَّعُونَ السَّبِيلَ وَ تَأْتُونَ فِي نَادِيكُمُ الْمُنْكَرَ -صلى الله عليه وسلم- فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ -صلى الله عليه وسلم- إِلَّا أَن قَالُوا أَتَيْنَا بِعَذَابِ اللَّهِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ (29)

آیا هر آئینه شما البته می آئید مردان را و قطع می کنید راه را و می آورید در مجالس خود زشتی و پلیدی را؟! پس نبود جواب قوم او مگر آنکه گفتند: بیا به ما با عذاب خدا اگر هستی از راستگویان؟ (29)

قَالَ رَبِّ انصُرْنِي عَلَى الْقَوْمِ الْمُفْسِدِينَ (30)

گفت: پروردگار من نصرت ده مرا بر قوم فاسد شده گان. (30)

وَ لَمَّا جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ بِالْبُشْرَى قَالُوا إِنَّا مُهْلِكُوا -صلى الله عليه وسلم- أَهْلَ هَذِهِ الْقَرْيَةِ -صلى الله عليه وسلم- إِنَّ أَهْلَهَا كَانُوا ظَالِمِينَ (31)

و چون آمد فرستاده گان ما ابراهیم را با مژده، گفتند: هر آئینه ما هلاک کننده گانیم مردم این شهر را؛ هر آئینه مردم آن بودند ستم گاران. (31)

قَالَ إِنَّ فِيهَا لُوطًا قَالُوا نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَنْ فِيهَا -صلى الله عليه وسلم- لَنُنَجِّيَنَّهُ وَ أَهْلَهُ -صلى الله عليه وسلم- إِلَّا امْرَأَتَهُ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ (32)

گفت (ابراهیم): هر آئینه در آن شهر لوط است. گفتند: ما دانا تریم به هر کس در آن شهر؛ البته نجات می دهیم او را و خانواده او را مگر زن او را که بود از باقی مانده گان. (32)

وَ لَمَّا أَنْ جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِيءَ بِهِمْ وَ ضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَ قَالُوا لَا تَخَفْ وَ لَا تَحْزَنْ -صلى الله عليه وسلم- إِنَّا مُنْجُوكَ وَ أَهْلَكَ إِلَّا امْرَأَتَكَ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ (33)

و چون آنکه آمد فرستاده گان ما لوط را نا راحت شد به ایشان و دلتنگ شد به ایشان همراه
قدمان و گفتند: نترس و نخور اندوه؛ هر آئینه ما نجات دهنده ایم ترا و خانواده ات را مگر
زن ترا که بود از باقی مانده گان. (33)

إِنَّا مُنْزِلُونَ عَلَىٰ- أَهْلِ هَذِهِ الْقَرْيَةِ رِجْزًا مِّنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ (34)
هر آئینه ما فرود آورنده گانیم بر مردم این شهر عقوبتی از آسمان به سبب آنچه بودند
سرکشی قصدی می کنند. (34)

و لَقَدْ تَرَكْنَا مِنْهَا آيَةً بَيِّنَةً لِّقَوْمٍ يَعْمِلُونَ (35)
و البته به یقین گذاشتیم ما از آن شهر نشانه روشنی برای قومی که فکر می کنند. (35)
وَ إِلَىٰ مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا فَقَالَ يٰقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَ ارْجُوا الْيَوْمَ الْآخِرَ وَ لَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ
مُفْسِدِينَ (36)

و (فرستادیم ما) به سوی مدین برادر ایشان شعیب را پس گفت: ای قوم من بپرستید خدا را
و آرزو کنید (سعادت) روز آخر را و نکنید تباه کاری در زمین فساد کننده گان. (36)
فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَنِينَ (37)

پس به دروغ نسبت کردند او را پس گرفت ایشان را زلزله پس صبح کردند در خانه های
شان رو به زمین افتاده گان. (37)
وَ عَادًا وَ ثَمُودًا وَ قَدْ تَبَيَّنَ لَكُمْ مِّنْ مَّسْكِنِهِمْ مَّسْجِدٌ لَّهُمُ الشَّيْطَانُ أَغْمَلَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَ
كَانُوا مُسْتَبْصِرِينَ (38)

و عاد را و ثمود را و به یقین روشن شد برای شما از مساکن ایشان؛ و آراسته بود برای
ایشان شیطان کردار های ایشان را پس باز داشت ایشان را از راه و بودند دارنده گان بینائی
و فهم. (38)

وَ قُرُونٍ وَ فِرْعَوْنَ وَ هَمَانَ مَلِيٍّ وَ لَقَدْ جَاءَهُمْ مُّوسَىٰ بِالْبَيِّنَاتِ فَاسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ وَ مَا كَانُوا
سَابِقِينَ (39)

و قارون را و فرعون را و هامان را؛ و البته به یقین آمد به ایشان موسی با نشانه های
روشن پس تکبر کردند در سرزمین و نبودند پیش دستی کننده گان. (39)
فَكُلًّا أَخَذْنَا بِذُنُوبِهِمْ مَلِيٍّ فَمِنْهُمْ مَّنْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِ حَاصِبًا وَ مِنْهُمْ مَّنْ أَخَذَتْهُ الصَّيْحَةُ وَ مِنْهُمْ مَّنْ خَسَفْنَا
بِهِ الْأَرْضَ وَ مِنْهُمْ مَّنْ أَعْرَقْنَا وَ مَا كَانَ اللَّهُ لِيُظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ (40)

پس هر یک را گرفتیم ما به گناه او؛ پس از ایشان کسی که فرستادیم ما بر او طوفان شدید
سنگ ریزانی و از ایشان کسی که گرفت او را صدای وحشتناک و از ایشان کسی که فرو
بردیم ما با او زمین را و از ایشان کسی که غرق ساختیم ما. و نبود خدا تا ستم کند بر ایشان
ولیکن بودند نفس های خود را (خودشان) ستم می کردند. (40)

مَثَلُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ كَمَثَلِ الْعَنْكَبُوتِ اتَّخَذَتْ بَيْتًا مَّسِيٍّ وَ إِنَّ أَوْهَانَ الْبُيُوتِ لَبَيْتٌ

الْعَنْكَبُوتِ صلى لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ (41)

مثال آنانکه گرفتند از غیر خدا سرپرستان را مانند مثال عنکبوتی است که گرفت خانه ئی؛ و هر آئینه سست ترین خانه ها البته خانه عنکبوت است؛ اگر بودید می دانستید. (41)

إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ ۗ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ (42)

هر آئینه خدا می داند آنچه می خوانید از غیر او از چیزی. و او است غالب، نهایت هوشیار. (42)

وَ تِلْكَ الْأَمْثَلُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ صلى وَمَا يَعْقِلُهَا إِلَّا الْعَالِمُونَ (43)

و این چنین مثال ها را بیان می کنیم برای مردم؛ و نمی فهمد آنها را مگر دانشمندان. (43)

خَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ ۗ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ (44)

آفرید خدا آسمان ها و زمین را به حق. هر آئینه در این البته نشانه است برای ایمان آورنده گان. (44)

اتْلُ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ صلى إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ صلى وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ صلى وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ (45)

بخوان آنچه وحی فرستاده شده است به سوی تو از کتاب و برپا دار نماز را؛ هر آئینه نماز مانع می شود از بی حیائی ها و افعال ناپسندیده. و البته یاد کردن خدا بزرگتر است. و خدا می داند آنچه می کنید. (45)

وَلَا تَجَادِلُوا صلى أَهْلَ الْكِتَابِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ صلى وَقُولُوا صلى آمَنَّا بِالَّذِي صلى أَنْزَلَ إِلَيْنَا صلى وَأَنْزَلَ إِلَيْكُم صلى وَاللَّهُنَّ وَاللَّهُنَّ وَاحِدٌ صلى وَنَحْنُ لَهُ صلى مُسْلِمُونَ (46)

و نکنید بحث و گفتگو با مردم کتاب مگر به آنکه آن بهترین است مگر آنانکه ستم کردند از ایشان؛ و بگوئید: ایمان آوردیم ما به آنچه فرو فرستاده شده به سوی ما و فرو فرستاده شده به سوی شما و معبود ما و معبود شما یکی است و ما برای او تسلیم شده گانیم. (46)

وَ كَذَلِكَ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ ۗ فَالَّذِينَ ءَاتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ يُؤْمِنُونَ بِهِ صلى وَمِنْ هِيَ صلى أُولَآءِ صلى مَنْ يُؤْمِنُ بِهِ صلى وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا الْكَافِرُونَ (47)

و این چنین فرو فرستادیم به سوی تو کتاب را. پس آنانکه دادیم ما ایشان را کتاب را ایمان می آورند به آن؛ و از اینها کسی است که ایمان می آورد به آن. و نمی کند انکار آیت های ما را مگر نامعتقدان. (47)

وَمَا كُنْتَ تَتْلُو مِنْ قَبْلِهِ مِنْ كِتَابٍ وَلَا تَخْطُءُ بِيَمِينِكَ صلى إِذَا لَارْتَابَ الْمُبْطِلُونَ (48)

و نبودى تو مى خواندى از پيش آن از كتابى و نه مى نوشتى آن را به دست راست خود؛ آنگاه البته در شك مى افتادند باطل کننده گان. (48)

بَلْ هُوَ ءَايَاتٍ بَيِّنَاتٌ فِي صُدُورِ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ ۗ وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا الظَّالِمُونَ (49)

بلکه آن است آیت های روشن در سینه های آنانکه داده شده اند دانش. و نمی کند انکار آیت های ما را مگر ستم گاران. (49)

و قَالُوا لَوْ لَا أَنْزَلَ عَلَيْهِ آيَاتٌ مِّن رَّبِّهِ صلى قُلْ إِنَّمَا الْآيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُّبِينٌ (50) و گفتند: چرا نشد فرو فرستاده بر او نشانه ها از جانب پروردگار او؛ بگو: جز این نیست که نشانه ها نزد خدا است و جز این نیست که من بیم دهنده آشکارم. (50)
أَوْ لَمْ يَكْفِهِمْ أَنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَرَحْمَةً وَذِكْرَىٰ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ (51)

آیا نکرده است کفایت ایشان را آنکه ما فرو فرستادیم بر تو کتاب را خوانده می شود بر ایشان. هر آینه در این البته رحمت و یاد آوری است برای گروهی که ایمان می آورند. (51)

قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ شَهِيدًا صلى يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِ صلى وَ الَّذِينَ ءَامَنُوا بِالْبَطْلِ وَ كَفَرُوا بِاللَّهِ أُولَىٰ أُولَىٰ نِكَ هُمُ الْخٰسِرُونَ (52)

بگو: کافی است خدا میان من و میان شما گواه؛ می داند آنچه در آسمان ها و زمین است. و آنانکه ایمان آوردند به بیهوده و نامعتقد شدند به خدا آنها ایشانند زیان رسیده گان. (52)
وَ يَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ ۗ وَ لَوْ لَا أَجَلٌ مُّسَمًّى لَّجَاءَهُمُ الْعَذَابُ وَ لِيَأْتِيَنَّهُمْ بَغْتَةً وَ هُمْ لَا يَشْعُرُونَ (53)

و به سرعت طلب می کنند از تو عذاب را. و اگر نبودی میعادى نامیده شده البته آمدی ایشان را عذاب، و البته بیاید به ایشان ناگهانی و ایشان نمی فهمند. (53)

يَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَ إِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ (54)
به سرعت طلب می کنند از تو عذاب را و هر آینه دوزخ البته در بر گیرنده است نامعتقدان را. (54)

يَوْمَ يَغْشَاهُمْ الْعَذَابُ مِنْ فَوْقِهِمْ وَ مِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ وَ يَقُولُ ذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ (55)
روزی که می پوشاند ایشان را عذاب از بالای سر ایشان و از زیر پای های ایشان و می گوید: بچشید آنچه بودید شما می کردید. (55)

يَعْبَادِي الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّ أَرْضِي وَاسِعَةٌ فَإِيَّيَ فَاعْبُدُونِ (56)
ای بنده گان من آنانکه ایمان آوردید هر آینه زمین من وسیع است پس تنها مرا پس بپرستید. (56)

كُلُّ نَفْسٍ ذٰئِقَةُ الْمَوْتِ صلى ثُمَّ إِلَيْنَا تُرْجَعُونَ (57)
هر نفسی چشنده مرگ است؛ باز به سوی ما بر گردانیده می شوید. (57)
وَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَ عَمِلُوا الصَّٰلِحٰتِ لَنُبَوِّئَنَّهُمْ مِّنَ الْجَنَّةِ غُرَفًا تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خٰلِدِينَ

فِيهَا نِعْمَ أَجْرُ الْعَمَلِينَ (58)

و آنانکه ایمان آوردند و کردند کار های شائسته البته جا دهیم ما ایشان را از بهشت محل های بلند می رود از زیر آنها جوی ها همیشه در آنجا. نیک است پاداش عمل کننده گان.

(58)

الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ (59)

انانکه شکیبائی کردند و بر پروردگار شان اعتماد می کنند. (59)

وَ كَأَيُّ مَن دَابَّةٍ لَا تَحْمِلُ رِزْقَهَا اللَّهُ يَرْزُقُهَا وَإِيَّاكُمْ وَ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ (60)

و چه بسا از جنبنده گان نمی بردارد روزی خود را، خدا می دهد روزی آنها را و شما را.

و او است شنوا، دانا. (60)

وَ لئن سَأَلْتَهُمْ مَّنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِ وَ سَخَّرَ الشَّمْسَ وَ الْقَمَرَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلْ فَأَنَّىٰ يُؤْفَكُونَ

(61)

و البته اگر سؤال کنی ایشان را چه کسی آفرید آسمان ها و زمین را و خدمت گذار ساخت

آفتاب را و مهتاب را؟ البته می گویند: خدا؛ پس چگونه منحرف می شوند؟ (61)

اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَ يَقْدِرُ لَهُ ۖ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ (62)

خدا می کند فراخ روزی را برای کسی که می خواهد از بنده گان خود و تنگ می سازد

برای او. هر آینه خدا است به همه چیز دانا. (62)

وَ لئن سَأَلْتَهُمْ مَّنْ نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ مِنَ بَعْدِ مَوْتِهَا لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ

بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ (63)

و البته اگر سؤال کنی ایشان را چه کسی فرو فرستاد از آسمان آبی را پس زنده ساخت با آن

زمین را از بعد مرگ آن؟ البته می گویند: خدا. بگو: ثنا و سپاس است برای خدا. بلکه

بسیاری ایشان نمی فهمند. (63)

وَ مَا هَذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَهُوَ وَ لَعِبٌ ۖ وَ إِنَّ الدَّارَ الْآخِرَةَ لَهِيَ الْحَيَوَانُ ۗ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ (64)

و نیست این زنده گانی دنیا مگر بیهوده و بازی. و هر آینه سرای آخرت البته آن است زنده

گی. اگر بودند می دانستند؟ (64)

فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلِكِ دَعَاُ اللَّهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ (65)

پس وقتی که سوار شدند در کشتی خواندند خدا را خالص کنان برای خدا دین را پس چون

نجات دادیم ما ایشان را به سوی خشکه آنگاه ایشان شریک می سازند. (65)

لِيَكْفُرُوا بِمَا أَنبَأْتَهُمْ وَ لِيَتَمَنَّوْا ۖ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ (66)

تا ناسپاسی کنند به آنچه دادیم ما ایشان را و تا بهره مندی کنند؛ پس به زودی می دانند.

(66)

أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا حَرَمًا ءَامِنًا وَ يُتَخَطَّفُ النَّاسُ مِنْ حَوْلِهِمْ أَ فَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَ بِنِعْمَةِ اللَّهِ يَكْفُرُونَ (67)

آیا ندیدند آنکه ما ساختیم حرم را با امن و ربوده می شود مردم از اطراف ایشان. آیا پس به باطل ایمان می آورند و به نعمت خدا ناسپاسی می کنند؟ (67)
وَ مَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُ ۗ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ (68)

و کیست ستم گار تر از کسیکه بر یافت بر خدا دروغی یا به دروغ نسبت کرد حق را چون آمد او را؟ آیا نیست در دوزخ جای برای نامعتقدان؟ (68)
وَ الَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا ۗ وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ (69)
و آنانکه کوشیدند در (راه) ما البته رهنمائی کنیم ما ایشان را راه های ما را. و هر آئینه خدا البته همراه نیکوکاران است. (69)